

عنوان مقاله:

درخواست دستور موقت در آیین دادرسی مدنی

محل انتشار:

ششمین همایش چالش های مدیریت قضایی و دادرسی در قوه قضائیه (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ویدا خلیلی بفرویی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران

خلاصه مقاله:

موضوع این مقاله بررسی درخواست دستور موقت در آیین دادرسی مدنی می باشد. در امور فوری، دادگاه به صدور دستور موقت مبادرت می کند که ممکن است ناظر به توقیف مال، انجام عمل یا منع از امری باشد. دستور موقت دارای ویژگی هایی است که آن را از نهادهای مشابه مانند تامین خواسته متمایز می کند، این دستور محدودیت هایی را برای طرف مقابل دعوا ایجاد می کند، بدون آنکه صدور آن، تاثیری در ماهیت دعوا داشته باشد. موضوع دستور موقت نباید دقیقاً منطبق با موضوع دعوای اصلی باشد زیرا در این صورت، قبل از صدور حکم در ماهیت دعوا، خواهان خواهد توانست با صدور دستور موقت به خواسته دعوای اصلی نائل گردد. صدور دستور موقت نیاز به شرایطی دارد، تقدیم درخواست دستور موقت، پرداخت هزینه دادرسی دعوای غیر مالی و قابل تجدید بودن این درخواست از جمله این شرایط می باشد. این مقاله در دو فصل گردآوری گردیده است. نتیجه اینکه صدور دستور موقت نیازمند تقدیم درخواست، پرداخت هزینه ی دادرسی دعوای غیر مالی و قابل تجدید بودن این درخواست می باشد همچنین به نظر می رسد موضوع نباید منطبق با موضوع دعوای اصلی باشد و همچنین دستور موقت تاثیری در ماهیت دعوا ندارد

کلمات کلیدی:

خواهان، دستور موقت، فوری، درخواست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1224413>

